

לקדשו, למדנו שצריך לקדשו בדברים. והארכנו לבאר בזה בדברים נחמדים סוגיא
דברכות (כ' ע"ב) יעוש"ב בס"ד.

אבנט לתפלה

נראה לי שמש"כ קצת הראשונים לחגור חגורה בשעת התפלה משום הכון, היה
באמת המנהג לעשות זכר לבגדי כהונה, וכמש"כ בטוש"ע סי' צ"ד שבכמה דברים
צריך שיהא המתפלל כעובד עבודה במקדש יעו"ש, על כן הנהיגו גם החגורה לזכר
האבנט שהיה מצויין בבגדי כהונה יותר מבגדי חול, יעו"י שבת (ט' ע"ב), וי"ל
לאותם שאין מנהגיהם לחגור כלל הוא מינכר טפי שהוא רק משום זכר לבגדי
כהונה, ששאר בגדי כהן הדיוט, ה"ה בכל אדם וכמעט אי אפשר בלעדו, וכמו
כתונת מכנסים ומצנפת, משא"כ האבנט אינו נצרך כלל, ואם משום לבו רואה את
הערוה גם במכנסיים די וכמש"כ תוס' שבת (יו"ד ע"א), ועי' בשו"ע או"ח סי'
צ"א, אבל הוא זכר לבגדי כהנים.

נר תמיד

נהוג ברוב תפוצות ישראל יצ"ו להדליק נר לפני ארון הקודש תמיד כל היום
וכל הלילה, נראה שמקורו טהור להיות זכר למקדש, למצות המנורה שהדליקו
אבותינו בהיכל ד' תמיד כמש"כ בתוה"ק, ריש פרשת תצוה, וסוף פרשת אמור.
ויעו"י ר"מ פ"ג מתמידין ומוספין, ובתשובות הרשב"א סי' ש"ט באריכות בפרטי
המצוה ההדלקה וההטבה, ואשר נדפס בס"ד בקובץ יגדיל תורה העשירי בשמי
תלי"ת.

ואולם הט"ז או"ח סי' קנ"ד ס"ק י"א, כתב בשם הכלבו נהגו להדליק נר בבית
הכנסת קודם שיכנס אדם שם, ונראה הטעם משום דאמרינן [ברכות ו' ע"א] עשרה
קדמה שכינה ואתיא, עכ"ל. נראה מדבריו ז"ל, שהוא לכבוד השכינה השורה בבית
הכנסת, ובדרך משל, לא נהגו כן רק כשהוא עת התפלה שצריכים לבא אז עשרה
להתפלל, ומשום כבוד השכינה דקדמא ואתיא נהגו להדליק נר לכבוד, אבל אחר
התפילה א"צ להדליק, ואף דהשכינה שורה תמיד בבהכנ"ס ובהמ"ד כבמגילה כ"ט
ע"א, שדרשו שם ע"פ ואהי להם למקדש מעט כו', אולי אין כל בהכנ"ס ובהמ"ד
שוים, או לא כל העיתות שוות או טעם אחר יש בזה, אבל עכ"פ הא קמן שלא
חששו להזכיר כלל משום זכר למקדש.

ולהדיא מפורש בש"ע שם סי"ד, דנר של בית הכנסת אין מדליקין נר של הדיוט
ממנו, ויש אומרים דהני מילי כל שדולקין למצותן, אבל כשצריך לכבותו מותר,
הרי להדיא דמכבין אותן. ואולי ס"ל כשיטת הרשב"א וסייעתו דאין המצוה אלא
בלילה, ולא כהר"מ שגם ביום היו דולקין.